

Miroslav Pelikan

GALERIST

GALERIST

Aurel Banek, lijeno se premještao s noge na nogu, u uređenom podrumu ispod galerije, koju je vodio uspješno sa cijelom obitelji, promatrajući površno uredno poslagane nizove slika, većinom kvalitetno opremljenih skupocjenim okvirom, uglavnom ulja na platnu, srednjih i većih formata, poznatih, istaknutih imena domaće likovne produkcije.

Kada je promatrao te nepomične nizove, Aurel je razmišljao samo o putovima koje su te slike prošle i na koncu završile u njegovoj popularnoj galeriji.

Bilo je tu i djela starih gotovo sedamdeset ili osamdeset godina ali, naravno, i slika suvremenih autora.

Aurel uopće nije krio nedostatak bilo kakvih osjećanja, ni prema pojedinom autoru ili

njegovoj slici. Za njega, Aurela, te su slike bile samo roba koju će on uvijek uspješno prodati ili bi ponekad finije rekao, one su bile njegova šutljiva pratnja kao glineni kineski vojnici u carskim grobnicama.

Otkupljivao je vješto ono što ga je zanimalo, često arogantno odbijajući prve ponude, da bi na kraju ponuđač na kraju prodao vrijednu sliku za desetak posto vrijednosti

Imao je sjajno pamćenje, fotografsko pamćenje i mogao je opaziti i najmanju oscilaciju u potezu kistom, u odabiru boje ili stanovitom odklonu od izvornog motiva.

Aurel je bio poznat i po tome što je odmah isplaćivao dogovorenu sumu, na ruke. Kupljenu sliku bi odmah prepustio nizu u podrumu, kao posljednju u nizu.

Aurel nikada nije osjetio neko neobjašnjivo unutarnje zadovoljstvo promatranjem pejzaža, portreta, mitološke scene.... Za njega je slika bila odmjereni sinergijski proizvod platna, boje i ruke slikara.

Kroz niz godina galerija je vrlo dobro poslovala s uključenim angažmanom cijele obitelji.

Naime, Aurel bi nabavljao slike, organizirao izložbe i određivao cijene a obitelj se bavila izravnom prodajom u galeriji, koja je bila

otvorena cijeli dan i to svih sedam dana u tjednu.

Zapravo, Aurel se iskreno čudio tim sladostrasnim izljevima ljubavi, tim smiješnim i nepotrebnim sentimentima kada su u pitanju bile slike pa i one najskuplje na tržištu. Slike su samo roba, razlikuju se jedino po procijenjenoj vrijednosti i formatu.

Kada je navršio šezdesetu godinu otišao je sasvim neopaženo u mirovinu. Zaliha slika u podrumu bit će dovoljna za nekoliko godina opuštenog života obitelji.

Povukao se u ladanjsku kuću na sjeveru, živeći u malom mjestu, na uzvisini. Svaki se dan dizao rano, pripremao drva, obilazio vrt i voćnjak, cijelo vrijeme uživajući u tišini.

Iza ručka bi prošetao mjestom u društvu supruge. Popodne je uglavnom čitao većinom memoarsku literaturu. Osobito su ga zanimale reakcije ljudi u odsudnim trenucima.

Galerija u gradu je i dalje poslovala dobro, ostvarujući Aurelove zacrtane ciljeve. Obitelj je kvalitetno vodila galeriju, sin i kćer, dostojno su zamijenili oca.

To idilično stanje po Aurelu, trajalo je oko dvije godine. On je povučeno živio u ladanjskoj kući sa suprugom slažući jednostavne i tihe dane.

Na kraju te druge godine, sin ga je samo ukratko obavijestio kako odlazi u inozemstvo, a galeriju u cijelosti prepušta sestri.

Aurel nije uspio ni promisliti o svemu a sin je već oputovao.

Dvadeset četvrtog lipnja uhapšen je kćerin suprug.

Aurel i supruga odmah su doputovali u grad. Kćer je bila u panici, angažirani su odreda najbolji odvjetnici.

Sve će biti u redu, tješio se je Aurel. Obišao je galeriju i zapanjen ustvrdio kako je podrum posve prazan a i ponuda u samoj galeriji bila je vrlo skromna.

-Gdje su sve te slike?, zavapio je Aurel.

-Otišle su, prodali smo ih, kroz suze mu je odgovorila kćer.

-Gdje su onda nove slike: Gdje je novac?

-Sve je tu. Sve što imamo je tu.

Aurel je pregledao poslovne knjige. U njima se jasno zrcalila katastrofa. Galerija je u protekle dvije godine jedva ostvarivala desetak posto zarade.

Nema druge, Aurel se morao vratiti starom poslu jer valja platiti odvjetnike, mora se osigurati produžetak života i galeriji i obitelji.

Kćerin suprug osuđen je na višegodišnju zatvorsku kaznu unatoč iznimno kvalitetnoj obrani.

Aurel je u međuvremenu organizirao nekoliko izložbi, no one u prodajnom smislu nisu dale očekivano.

Čak su mu i rivali otvoreno rekli.

-Aurel, tvoje je vrijeme prošlo.

No, on se nije dao, nije se predavao. Istom bahatošću i arogancijom započeo je s prikupljanjem slika. No, bez obzira na sve napore, galerija je tonula sve dublje i uskoro su je morali zatvoriti.

Ipak, nekako je uspio zbrinuti kćer, našavši joj posao u Gradskoj upravi, te se vratio sa suprugom u mir ladanjske kuće, tužan i zlovoljan, razočaran, ponižen.

Idućeg mjeseca vratio se sin iz inozemstva, samo na kratko. Dobro mu je vani, putuje dalje, iduća destinacija Afrika.

U istom razdoblju kćerin suprug izašao je iz zatvora i ubrzo je uslijedio razvod. On ima svoje planove, vrijeme leti, život se mora iskoristiti.

Aurelova supruga teško je izdržavala sva ta dramatična zbivanja, oboljela je i uskoro umrla, Aurel je ostao sam u ladanjskoj kući.

Vratio se u grad bez oduševljenja, morao je i iznova pokrenuo novu galeriju, strpljivo slažući slike u podrumu, šuteći stalno sa carskim kineskim vojnicima. One bolje slike izložio je u skromnoj galeriji, jedino se pitajući, zašto moram voljeti slike?

Miroslav Pelikan